

— Викай! Викай! Това по-ти прилича... Не ми е редно да те гледамъ тъй смиренъ и кротъкъ. Викай, крещи! Ама нѣма да заглушишъ кръвта на Иваница, която те души! Вземи живота ми, той не ми е миль. Нѣма за какво да живѣя. Нѣмамъ жажда за брань, откакъ замина моя царь... Викай! Ала азъ знамъ, че името му гори ношемъ сърдцето ти тъй, както гори моето... Нѣма го вече оня, който бѣ страшилище на нашитѣ врагове, оня, който умѣше съ брань и мѣдрость да възврѣща къмъ родината земитѣ, които сме имали при великия Симеонъ... А ти! Загуби за една година това, което Асѣновскитѣ братя бѣха спечелили за двадесетъ години!

Бориль се залюлъ, ярость и болка задушиха гърлото му, той само посочи съ рѣка къмъ вратата, следъ това удари съ сребърно чукче по звънеца.

Явиха се стражитѣ, отново заключиха въ безлезници рѣцетѣ на войводата, отведоха го.

Минаха нѣколко часа. Бориль остана все тъй неподвиженъ, безмълвенъ, закрилъ лице въ скръстенитѣ си на масата рѣце. Воценицитѣ на свѣщницитѣ догаряха сръдъ купчини разтопенъ и засѣхналь оськъ.

Навѣнъ бледа зора оцвѣти пѣстритѣ стѣкла на прозорцитѣ. Дѣждѣтъ бѣ престаналь.

Царѣтъ полека дигна лице, огледа се като събудиль се отъ дълбокъ сънь, стана, отвори тѣснитѣ, високи прозорци, вдѣхна отъ влагата на изминалата въ буря и свѣт-кавици нощ. Небето цѣло свѣтѣше, чисто и свежо, разпнато въ прозрачна руменина. Той поглади бавно лицето си, бледа като оськъ, съ огромни морави крѣгове, които се вкопаваха подъ угасналитѣ му очи. Плесна съ рѣце.

Яви се Балдю, загриженъ, съ неспокойно впитъ въ царя взоръ. Цѣлата нощъ той бѣ бдѣль край вратата, удивенъ отъ мълчанието, което царѣше вътре.

Бориль го изгледа уморено. Следъ това каза:

— Занеси повеля до блюстителитѣ на източната тъмница, да пуснатъ войводата Радулъ на свобода.

11.

Слуснаха подвижния мостъ, стражитѣ вдигнаха су-